

ὥς Πομπηΐαν δ' ἔθραυσεν, Ἡράκλειον καὶ Σταβιάς,
 ἔπεσ', ἐκ φόνου μεθυσθεῖς, εἰς μακρὰν λήθην καὶ σιγὴν.
 Πλὴν νῦν θηριωδέστερος τινάσσεται διὰ μιᾶς.
 Πυρὸς κ' αἱμάτων εἰδεχθῇ φέρ' εἰς τὸ θυμὰ τοῦ πληγῆν,
 τρεῖς χεῖρονα τῆς παλαιᾶς,
 καὶ ἡ Εὐρώπ' εἰς τ' ἄκουσμα ῥήγνυσι θρήνων οἰμογῆν.
 Καὶ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἀέναιος πυρκαϊὰ
 καὶ ὁ σεισμὸς εἰς τὸν θνητὸν τὸν ἐπιλήσμονα βοᾷ·
 « Οὐκ ἔστιν, ἄνθρωπ', εὐσταθῆς ἡ ἐπὶ γῆς διαμονή.
 Ἄσειστοι, ἀειαίθριοι ἐκτείνονται οἱ οὐρανοί.
 Ἐκεῖ ἡ ἀληθὴς ζωὴ· ἐνταῦθα μόνον ἡ σκιά.
 Ὅ ἄλλοις ὧδε συμπονῶν ἐκεῖ οὐδέποτε πονεῖ ».

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

Εἰς λεύκωμα τῆς Κ^{ας} * *,
συζύγου φίλου μου δικαστοῦ.

Τὸ γράφειν εἰς λευκώματα ἐστὶ ποινὴ ἐξώδικος.
 Ἀλλὰ χωρὶς ἐγκλήματος πᾶσα ποινὴ εἶν' ἄδικος·
 δι' ὅ, πρὸς ἀντιστάθμισιν τοῦ ποινικοῦ σου κώδεξος,
 δὸς εἰς τὴν μνήμην σου νὰ ζῇ ἀθῶος ὁ κατὰδικος.

Εἰς λεύκωμα καλῆς νέας.

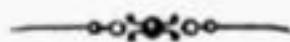
Εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ ἔαρος καλὸν τὸ ἄνθος θάλλει·
ἀλλὰ κ' εἰς τ' ὠραιότερον προσθέτει χάριν ἢ ὄσμή.
Ὅμοίως, θεῖον ἄρωμα, διπλασιάζει καὶ κοσμεῖ
ἢ τῆς ψυχῆς εὐγένεια τοῦ σώματος τὰ κάλλη.

Τῆς Κ^{ας} Καλλιόπης Κ.

(1875).

Αἱ ἀρχαῖαι Μοῦσαι ἦσαν καὶ ἀρχαῖαι καὶ ἐννέα.
Προτιμῶ τὴν Καλλιόπην. Εἶναι μία κ' εἶναι νέα.

Τῆς Κ^{ας} Στ. εἰς Γενεύην.

(1879).

Εἶδον τὰς Ἀλπεις· εἰσὶν ὠραῖαι, πρὶν κρημνοὺς ἔχουν ἐπι-
[κινδύνους.
Ὡς κόρη ἄκακος, μειδιῶσα ἢ λίμνη μ' εἵλκυσε τοῦ Λε-
[μάνου·

ἀλλ' ἔχει δίνας καὶ τρικυμίας. Φεῦγε καὶ ταύτας, φοβοῦ
 [κ' ἐκείνους·
 ἀλλ' ὑπὲρ βάραθρα καὶ θυέλλας φοβοῦ τοὺς δόλους τοῦ μι-
 [κροῦ πλάνου.

Τοῦ Κου * *

Εἰς τὸ μάρμαρον τοῦ τάφου τὸν ἀποθανόντα φίλον
 ἐνθυμίζει λέξις μόνη.
 Ἀπερχόμενος, ὁμοίως εἰς αὐτὸ τὸ λευκὸν φύλλον
 ἔγραψα « Μὴ μὲ λησμόνει ».

Τῆς Κας * *

Στίχους ζητεῖς ; ἀδυνατεῖ ὁ νοῦς μου πρὸς ποιήσεις.
 Εἶναι βωδὸς ὁ θαυμασμός, τὸ αἶσθημα ἐπίσης.

Τῆς Κας * *

Κρυβεῖσα εἰς τὰ σύννεφα θολοῦται ἡ σελήνη.
 Τί χρησιμεύει ; Ἄς σβεσθῇ, ἂν ἡ μορφή σου μείνη.

Τοῦ νεογνοῦ τοῦ K. Sch.

Σέ, τὸν μόλις εἰσελθόντα, ἐξερχόμενος τοῦ βίου,
 « χαῖρε » προσφωνῶ ἐμμέτρως, καὶ δι' ἀνθηροῦ σταδίου
 χώρ', εἰς ῥώμην ἐπιδίδων καὶ εἰς φρόνησιν κ' εἰς γνώσεις.
 Ὅταν δ' ἐγκρατὴς ὑπάρξης καὶ τῆς Ἑλληνίδος γλώσσης,
 ῥίπτ' ἐν βλέμμα εἰς τοὺς στίχους, κ' εὖχονταί σ' οἱ ἀπλοῖ
 [στίχοι
 εἰς χρυσοῦν καὶ βαθὺ γῆρας νὰ σὲ φέρῃ εὖνους τύχη.

Τῆς νέας K^{ας} E. B.

Τὴν ῥοδοδάκτυλον αὐγὴν ὡς εἶδον ἀνατέλλουσαν,
 προεῖπον τὴν πολύχαριν τοῦ ἔαρος ἡμέραν.
 Ἐπῆλθεν. Ἄνθη τὴν κοσμοῦν, ἀρώματα τὴν ἔλουσαν,
 καὶ προαγγέλλει πᾶσά τῆς ἀκτὶς λαμπρὰν τὴν μέλλουσαν,
 μέχρις οὗ φθάσ' εἰς τὴν μακρὰν γλυκύφωτον ἐσπέραν.

Τῆς νέας διδασκαλίας, Κ^ας Ε. Κ.

(1886).

Φθονητὸς ὁ εἰς ὃν φέρει καλλιεργουμέν' ἡ γῆ
ἀπαρχὰς καρπῶν ὠραίας.
Φθονητότερος πλὴν ὅστις τὰς ψυχὰς καλλιεργεῖ
καὶ τὸν νοῦν τῆς νεολαίας.

**Διακεκριμένου Γάλλου,
ἐπισκεφθέντος τὰς Ἀθήνας.**

Ἡ Ἑλλάς, ἡρώων μήτηρ καὶ πατρίς ἀνδρῶν μεγάλων,
ἔχει, συγγενῶν τὸ πνεῦμα, τὴν συμπάθειαν τῶν Γάλλων.

Τῆς Κ^ας Φ. Φ. σπουδαζούσης τὴν διδακτικὴν.

Εἰς καθῆκον ἐνδοῦσα κ' εἰς δόγμα τῆς μοίρας,
τὴν σὴν χώραν ἀφῆκας καὶ ἦλθες εἰς ἄλλην.
Ὅταν δέ, εὐτυχῆς, ἐπιστρέψῃς καὶ πάλιν
εὐμαθείας κομίζουσα πλοῦτον καὶ πείρας,
ἢ πατρίς θὰ σ' ἐγκλείσ' εἰς ποθοῦσαν ἀγκάλην.

Τῆς Κ^ας Κ.

Συντάκτου τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν τῶν παιδίων διαπλάττων
γλυκεῖς δρέπει τοὺς καρπούς, σπείρων εὐγενὲς τὸ σπέρμα·
καὶ εἰς τρίβον ἀρετῆς ὁδηγῶν τὰ βήματά των,
τὴν πατρίδα δι' αὐτῶν φέρ' εἰς εὐκλεὲς τὸ τέρμα.

Τῆς Κ^{ας} Α. Β.

Ἔχω κ' ἐγώ, καθὼς πολλοί, ἀθανασίας ζῆλον·
 πλὴν δὲν θηρεύω εὐκλειαν αἱματηρῶν τροπαίων,
 ἢ στέφανον καλλιτεχνῶν, ἢ φήμην συγγραφέων.
 Ἐπιθυμῶ ἀθάνατος νὰ ζῶ εἰς μνήμην φίλων.

Τῆς Κ^{ας} * ἐν Βάδῃ.

Ὅποτε ἀποχαιρετῶν ἀπέρχομαι τῆς Βάδης,
 μοὶ φαίνεται παράδεισος, ὃ δ' ἄλλος κόσμος ἄδης.

Αὐτόγραφον ζητηθέν μοι.

(1888).

Ἡ γῆ τῶν πάλαι θαυμαστῶν εἶν' ἐρειπίων τώρα γῆ,
 κ' οἱ ἥρωές της ἔμποροι κ' οἱ ποιηταί της στιχουργοί.

"Ετερον.

Ἄν ἄλλα ἔχῃ εἰς τὴν ζωὴν δὲν ἄφησα ὀπίσω,
τὸ ἔχνος τοῦτο τρέμοντος καλάμου κἄν θ' ἀφήσω.

Ἐπὶ φωτογραφίας, τῇ Κ^α Σοφίᾳ *

Ἀψυχος αὕτη φωτογραφία
θερμῆς καρδίας ψυχρὰ εἰκὼν,
ἔστω εἰς μνήμην κἄν τῇ Σοφίᾳ
τῶν αἰσθημάτων τῶν φιλικῶν.

Εἰς ῥιπίδιον νέας Κυρίας.

Ὁ δροσοφόρος ζέφυρος εἰς τ' ἄνθη γλυκοπνέων,
πετᾶ καὶ παίζει μετ' αὐτῶν. Ἴδου κ' ἐδῶ τὸ ἴδιον.
Κρυβεῖς εἰς ταύτας τὰς πτυχάς, φωλεύ' εἰς τὸ ῥιπίδιον,
καὶ πνέ' εἰς τὰ γλυκύτερα τῶν τρυφερῶν ἀνθέων.

Εἰς τὰς θυγατέρας μου

(Ἀπερχομένας τοῦ Βερολίνου ἐν ἔτει 1878).

Μακράν μου διαπλέουσai τὸν ταραχώδη βίον
τὴν εὐλογίαν λάβετε ὁμόπλουν τὴν ὑψίστην.
Ἔχετε πνεῦμα οὐρίον, ἔχετε κύμα λεῖον,
καὶ ὡς πηδάλιον τὸν νοῦν, ὡς ἄγκυραν τὴν πίστιν.

Τῇ θυγατρὶ μου Ἑλένῃ, μετὰ μικροῦ δώρου.

Καθὼς τὸ ρόδον εὐχομαι ὁ βίος σου ν' ἀνθῇ·
οὐχὶ δ' ὡς ρόδον ἔαρος. Ἐκεῖνο εἶν' ἐφήμερον·
ἀλλ' ἄφθαρτον καθὼς αὐτὸ ὅπου σοὶ δίδω σήμερον·
Αὐτὸ εἶν' ἐλεφάντινον καὶ δὲν θά μαρανθῇ.

Τῇ Κ^α Α. Α. εἰς Βρυξέλας,

(Ἐπὶ χάρτου παριστῶντος παιδίον ἐπιβαῖνον κύκνου. — Ἰαν. 1883).

Τὰς μυριευχεῖς προσήσεις νὰ φορτώσω εἰς τὸν ὦμον
καὶ ὁ ἴδιος νὰ φέρω μὴ δυνάμενος, ὡς θέλω,
εὖρον εὐτυχέστερόν μου πτηνοβάτην ταχυδρόμον,
καὶ τὰς στέλλω.

Τῇ νέᾳ καὶ λογίᾳ Κ^α Κ.

(Ἐπὶ βιβλιαρίου λυρικῶν τοῦ Χριστοπούλου. — 1886).

« Ἄφες τὰ τρεχάματα,
τῆς ζωῆς τὸ πάνε κ' ἔλα.
Ἵ τὸ καλὸ τὰ γράμματα.
Παῖξε, χόρευε καὶ γέλα ».
Λέγει τοῦτ' ὁ λυρικός,
ἐγὼ πλὴν τὸ ἐναντίο'.
Ποιὸς καλὸς ἢ ποιὸς κακὸς
ἔκλεξε ἀπὸ τοὺς δύο.

(Ῥποτιθεμένη) ἀπάντησις τῆς Κ^{ας} Κ.

Τὸν Χριστόπουλον ποθῶ,
ὁπαδός του μέλλουσα·
τώρα πλὴν σ' ἀκολουθῶ,
θέλουσα μὴ θέλουσα.

Εἰς λεύκωμα νέας καὶ ὠραίας Κυρίας.

Ἀξίαν εἰς τ' ἄνθη προσθέτ' ἡ ὁσμή.
Ὅμοίως ἡ χάρις τὸ κάλλος κοσμεῖ.

Εἰς λεύκωμα παιδείσκης, Λ. Π.

Ὡς κάλυκα σ' ἐπευφημῶ· ὥς ἄνθος ὅταν θάλλῃς,
θὰ λείπω. Τότε θαυμασταῖς θενὰ ἐντύχῃς ἄλλοις.

Εἰς λεύκωμα μικρᾶς νεάνιδος.

Ὑπὸ φιλόστοργον σκιὰν ἀρτιθαλλές ἀνθύλλιον
 περιποιεῖται κηπουρῶν ἐμπείρων ἐπιμέλεια.
 Ὅπότεν ἔλθῃ δ' ἡ στιγμή νὰ λάμψῃ κ' εἰς τὸν ἥλιον,
 θὰ δείξῃ εἰς τὰς ἀκτῖνάς του τὸ τί ἐστὶν ἐντέλεια.

Εἰς λεύκωμα.

Τῇ νέᾳ θυγατρὶ τοῦ ἀποθανόντος φίλου μου **Ι. Τ.**

Ἀντὶ κάλυκος αἴρου ὃν ἐγνώριζον, ἐμπρός μου
 ὅτε ἄνθος λαμπρὸν εἶδον, πῶς ηὐφράνθην, πῶς ἐχάρην!
 Μοὶ ἐφάνη ἀναζῶντα, ὅλον κάλλος, ὅλον χάριν,
 ὅτι ἔβλεπον τὸν πρῶτον φίλον τῆς νεότητός μου.

Εἰς λεύκωμα νῆς νέας Κ. Α. Σχλειμάνν.

Ἄν, ὅτε τὰ ὁμηρικὰ ἀναγινώσκη ἔπη,
βλέπων νὰ ψάλλοντ' ἐν αὐτοῖς Μοῦσα ἢ Χάρις ἢ Θεά,
τῆς φαντασίας πλάσματα, ὁ σὸς πατήρ ἐνθουσιᾷ,
τί ἄρα θὰ αἰσθάνηται ἐμπρός του ὅταν βλέπη
Μοῦσα νὰ ἴστατ' εὐχαρις, ἀλήθεια, οὐχὶ σκιά;

Τρία. Εἰς τρία διάφορα λευκώματα.

α.

Σῶμα καλόν, ψυχὴ καλή, νοῦς ἔμφρων, καλὰ τρία·
καὶ εἰς τὴν ἁρμονίαν των ὀφείλεται λατρεία.

β.

Τὰς εὐγενεῖς ἐξαίρουσι καρδίας καλὰ τρία,
ἢ τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ καλοῦ λατρεία.

γ.

Πάντα τῆς γῆς μας τ' ἀγαθὰ ὑπερτεροῦσι τρία,
νοός, καὶ συνειδήσεως, καὶ οὐρανοῦ αἰθρία.

Εἰς λεύκωμα τῆς Κ^{ας} Α. Μ.

Εἰς κῆπον ὃν στολίζουσιν ἀνθοῦντα δένδρα εὖκομα,
 τί νὰ προσθέσω, παρ' ἐμοῦ ζητεῖτε, κόκκον ἄμμου ;
 Ὁ κῆπος εἶν' ὁ εὐθαλλῆς τὸ πλούσιόν σας λεύκωμα,
 καὶ ἄμμου κόκκος εἰς αὐτὸ θὰ εἶναι τ' ὄνομά μου.

Τῆς νέας Κ^{ας} Α., διασήμεου μουσικῆς.

Τῶν ἀρχαίων Μουσῶν ὁ νοῦς ἔρμαιον ἦτον·
 ἡ ψυχὴ, τῶν Χαρίτων.
 Καὶ τὰς μὲν καὶ τὰς δὲ ὑπερβαίνεις σύ, οὔσα
 ὁμοῦ Χάρις καὶ Μοῦσα.

**Εἰς προσφερόμενον ἀρχαῖον βιβλίον
εἰκόνων μυθολογικῶν τῇ νέᾳ Κ.Α.**

Ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου.

Εἶναι δῶρον σχισμένον καὶ τρύπιον,
κ' ἐκ χειρῶν μεταβαίνει εἰς χεῖρας.
Μὴ ἐπίσης δὲν εἶναι ἐρείπιον
ὁ δωρῶν; Αὐτὰ ἔχει τὸ γῆρας.

Εἰς τὴν πρώτην σελίδα.

Ἀνάβα εἰς τὸν Ὀλυμπον, τῶν ἀθανάτων τὰς μονάς·
τὴν γνωριμίαν ζήτησον τῶν θεοτήτων ἀπασῶν,
ἀδελφικῶς συνδέθητι μετὰ Χαρίτων καὶ Μουσῶν,
πρὸ πάντων δ' ἐπιδίωξον τὴν φρόνησιν τῆς Ἀθηνᾶς.

**Τῇ οἰκογενείᾳ Β.,
τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγ. Ἀλεξάνδρου.**

(1885).

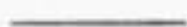
Ἐν ᾧ τῆς ποιμένης τῶν πιστῶν μεμακρυσμένος ἦμην,
ἐπελαθόμην ἀσεβῶς πῶς σήμερον τὴν μνήμην
τελοῦμεν τοῦ ἁγίου μου.

Μοὶ τὸ ὑπενθυμίζουσι τὰ τιμαλφῇ σας δῶρα,
προσρήσεις, καὶ βαλάντια κομψά, θησαυροφόρα,
πλήρη δειγμάτων φιλικῶν, τῶν θησαυρῶν τοῦ βίου μου.

**Ἐν λευκώματι γενεθλιακῷ.
Εἰς τὴν γενέθλιόν μου ἡμέραν.**

Αὕτη ἔστ' ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐγεννήθην·
ὅταν ἔλθῃ δ' ἐκείνη καθ' ἣν θ' ἀποθάνω,
ἐγὼ μὲν θ' ἀγαπῶ οὓς ἡγάπων κ' ἐπάνω,
μὴ δὲ πνίξατε σεῖς τὴν φιλίαν εἰς λήθην.

**Ἐν ἐτέρῳ λευκώματι γενεθλιακῷ.
Τῇ Α. Ε. τῇ Κ^α Β.**

Εἰς ζωὴν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀνατείλας,
καθορῶ τὴν ἐσχάτην ἐγγύς, καθ' ἣν δύω.
Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος! Ἐν μέσῳ τῶν δύο
μοὶ ἀρκεῖ πῶς ὑπάρξεις ἀπῆντησα φίλας.

Εἰς τὴν ἐν Ζακύνθῳ ἐορτὴν τοῦ Φρόσκολου.

(25 Ἰαν. 1888).

Τὴν λύραν κρούσας ἐμμελῶς τοῦ Τάσσου καὶ τοῦ Δάντου,
τῶν Ἰταλῶν ἐδόξασεν ὁ Φρόσκολος τὸν Παρνασσόν.

Πατρίς μας ὅμως κόμπαζε· αὐτοῦ τὸ κλέος εἶναι σόν.

Ἐθρεψας τὴν καρδίαν του καὶ τὴν διάνοιάν του.

Τῷ Κ^ψ Σπ. Παγανέλῃ.

(Ἐπὶ φωτογραφίας).

Βαδίζων ἐπ' εὐφόρου γῆς
πρὸς κορυφὰς τοῦ Παρνασσοῦ,
δάφνας καλὰς καλλιεργεῖς
ὑπὲρ τοῦ ἔθνους κ' ὑπὲρ σοῦ.

Εἰς μίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς.

(Ιούνιος 1888).

Ὑπὸ τὸ Βουλευτήριον τὸ ὄρυγμα τί ἐννοεῖ ;
 Κατ' ἀντιπολιτεύσεων μὴ θ' ἀνεγείρη φρούριν,
 ἢ μήπως ἵππον μελετᾷ ἐκεῖ νὰ κρύψη Δούριον ;
 Ὅτι ἂν εἶν', εὐχόμεθα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ εὐπλοῇ,
 καὶ πνεῦμ' ἂν ἔχῃ ἡ Βουλὴ, νὰ εἶναι πνεῦμα οὐρίον.

Ὁ Κύων.

(Παίγνιον, τῇ Κ. Σ., ἥτις, σπουδάζουσα τὴν Ἑλληνικὴν, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν προόδων τῆς μοῖς ἔπεμψε τὴν κλίσιν τῆς λέξεως Κύων, ὡς δῆθεν ὥδῃν εἰς τὸ κυνάριον αὐτῆς, ὃ ἐκάλει « *Μαρκήσιον* »).

Τῆς ὥδῆς τοῦ κυνός
 ἀντιστροφή :

Εὐδαίμων ὁ κύων !
 χειρῶν γυναικείων
 λαμβάνει θωπεύματα,
 χαρίεντα βλέμματα,
 καί, δίκην κυνός,
 διὰ τῆς ῥινός
 φυσᾷ τὴν χαράν,
 κινεῖ τὴν οὐράν,

τὰ ὧτα κινεῖ,
ὥς πρέπει κυνί.
Ὑμνεῖ τὸ βιβλίον
τοῦ Ἀλκιβιάδου τὸν ἔνδοξον κύνα.
Μὴ φθόνει ἐκεῖνα,
Μαρκήσιε, κύον!

Ἐπιδόξ :

Προσγαύγισον, τίνες
εἰσὶν ὡς οἱ κύνες ;
Τίς εὖθυμος οὕτω καὶ εὐδαιμονῶν ;
ὦ ἄνθος κυνῶν,
ἂν ἄλλοι εἰσί,
κ' ἐγὼ τοῖς κυσὶ
συζήσω, καὶ μῆνας
ἐν μέσῳ των μείνας,
φθονήσω τοὺς κύνας.
Καὶ ἂν ἀσθενήσουν, οὐχὶ ἐν ταῖς κλίναις,
κοιμῶντ' ἐν ἀγκάλαις. ὦ κύνες, ὦ κύνες !

